

PROLOGAS

Hegemonijos konsulas sėdėjo savojo juodmedžio erdvėlaivio balkone ir senoviniu, bet puikiai išlaikytu „Steinway“ pianinu skambino Rachmaninovo Preliudą cis-moll, o apačioje telkšančioje klampynėje kilojosi ir būbavo didžiuliai žali ropliški padarai. Šiaurės pusėje telkėsi audra. Išpampusių kraujosruvų juodumo fone ryškėjo gigantiškų plikasėklių augalų miškas, o sluoksninių kamuolinių debesų siena kilo į kunkuliuojantį dangų iki devynių kilometrų aukščio. Išilgai horizonto nuvinguriavo žaibo tvyksnis. Artėliau laivo vis blausiai sušmėzuojantys reptilijų šešėliai kartais netyčia kliudydavo užtvaros lauką, stūgtelėdavo ir vėl prasmėgdavo tamsmėlynėje migloje. Konsulas sutelkė dėmesį į sunkesnę Preliudo atkarpą, nepaisydamas artėjančios audros ir tirštėjančių sutemų.

Skimbtelėjo greišvinio* ryšio linijos imtuvas.

Konsulo pirštai pakibo virš klaviatūros, jis liovėsi skambinęs ir įsiklausė. Apsunkusiu oru nusirito perkūnijos grumesys. Nuo plikasėklių augalų miško pusės atsklido sielvartingas maitėdų padermės būrio kauksmas. Iš apačioje susitelkusios tamsos atsiliepė kažkoks menkų smegenų gyvis: sutrimitavo lyg sviesdamas iššūkį ir nutilo. Staiga stojusioje tyloje dabar buvo girdėti tik zvimbčiojantys užtvaros laiko pustomiai. Vėl skimbtelėjo greišvinio ryšio imtuvas.

– Velniava, – keiktelėjo konsulas ir nuėjo atsiliepti.

Kol kompiuteris sugaišo kelias sekundes yrančių tachionų pliūpsniui konvertuoti ir iššifruoti, konsulas spėjo įsipilti stiklą škotiškojo. Vos jam nugrimzduis į projektoriaus nišos pagalvėles, sublykčiojo žalias indikatoriaus žiburėlis.

– Leisk, – tarstelėjo.

– Jūs išrinktas grįžti į Hiperioną, – prašneko kimus moteriškas balsas. Vaizdinys dar nespėjo galutinai susiformuoti, niekas neužpildė tuštumos ore, tik blykčiojo

* Išgalvotų žodžių ir aliuzijų paaiškinimus žr. vertėjos komentare knygos gale. Komentarai pateikiami maždaug tokia eilės tvarka, kokia sutinkami knygoje. (Čia ir toliau – vert. past.)

transliacijos kodai, informuojantys konsulą, kad ši greišvinio ryšio čiurkšlė atsklinda iš Hegemonijos administracinio Centro, įsikūrusio Banginio Tau. Vis dėlto konsului nėra reikėjo matyti koordinacijų, kad tai suprastų. Senas, bet vis dar gražus Meinos Gladstoun balsas buvo nesupainiojamas su jokia kitu. – Jūs išrinktas grįžti į Hiperioną ir drauge su grupe leistis į Šraiko piligriminę kelionę, – toliau kalbėjo balsas.

Kad tu nesulauktum, – mintyse drėbė konsulas ir atsistojo ketindamas išeiti iš nišos.

– Jus ir dar šešis žmones pasirinko Šraiko Bažnyčia, Al Tingas patvirtino, – pasakė Meina Gladstoun. – Hegemonijos labai turėtų sutikti.

Konsulas nekrustelėdamas stovėjo nišoje, nugara į blykčiojančius transliacijos kodus. Neatsigręždamas pakėlė stiklą prie lūpų, išbaigė škotiškojo likutį.

– Padėtis labai komplikauta, – toliau kalbėjo Meina Gladstoun. Balse buvo justi nuovargis. – Prieš tris standartines savaites konsulas ir Vidaus reikalų taryba greišvinio ryšio linija atsiuntė mums žinią: esama ženklų, kad Laiko Kapai gali atsidaryti. Juos supantys antientropiniai laukai sparčiai plečiasi, o Šraikas nuklysta toli į pietus, pastebėtas net prie Kamanų kalnagūbrio.

Konsulas atsisuko ir vėl išsidrėbė ant pagalvėlių. Jau spėjo susiformuoti garbaus amžiaus Meinos Gladstoun veidas. Akys atrodė pavargusios – toks pat nuovargis, koks buvo justi ir balse.

– Iš Parvatės nedelsiant buvo išsiųstas PAJĖGŲ:kosmosas specialiosios paskirties būrys evakuoti Hegemonijos piliečių iš Hiperiono, kol Laiko Kapai dar nespėję atsidaryti. Kelionė dėl laiko delsties truks šiek tiek daugiau nei trejus Hiperiono metus. – Meina Gladstoun patylėjo. Konsului dingtelėjo, kad tokios paniurusios Senato pirmininkės kaip gyvas dar nėra matęs. – Nežinoma, ar evakuacinis laivynas spės atvykti laiku, – ji kalbėjo toliau. – Bet iš tikrųjų padėtis dar sudėtingesnė. Pastebėtas Hiperiono link artėjantis Benamių spiečius, kurį sudaro mažų mažiausiai keturi tūkstančiai... vienetų. Mūsų specialiosios paskirties evakuacinis būrys prisistatys ten tik vos vos anksčiau už Benamius.

Konsulas suprato, kodėl Gladstoun sudvejojo. Migracinį Benamių spiečių galėjo sudaryti įvairiausio dydžio laivai: nuo vienviečių žvalgybinių laivelių iki skraidančių metalinių miestų ir kometų-tvirtovių, talpinančių po keliasdešimt tūkstančių tarpžvaigždinių barbarų.

– Jungtinių PAJĖGŲ vadovybė mano, kad šįsyk Benamiai rengia didįjį puolimą, – kalbėjo Meina Gladstoun. Laivo kompiuteris projektavo hologramą taip, kad liūdnos rudos moters akys, regis, smigo tiesiai į konsulą. – Ar jie siekia užgrobti tik Hiperioną dėl Laiko Kapų, ar tai plataus masto antpuolis ir jie gviesiasi viso Pasaulinio Tinklo – į šį klausimą ko kas atsakymo neturime. O kol kas visas

PAJĖGŲ:kosmosas kovinis laivynas drauge su tolisvaidžio konstruktorių batalionu pakilo iš Kamno sistemos ir skrenda prisijungti prie specialiosios paskirties evakuacinio būrio, bet šis laivynas dar gali būti atšauktas – priklausys nuo aplinkybių.

Konsulas linktelėjo ir nesusimąstęs pakėlė stiklą škotiškojo prie lūpų. Ir tuo jau susiraukė – buvo pamiršęs, kad stiklas tuščias. Numetė jį ant storo holonišos kilimo. Nors pats – ne kariškis, negavęs jokio karinio išsilavinimo, konsulas visgi suprato, su kokia keblia taktine užduotimi susidūrė Gladstoun ir jungtinių PAJĖGŲ vadai. Jeigu Hiperiono sistemoje nebus skubiai sumontuotas karinis tolisvaidis – apie kainą baisu ir pagalvoti, – užkirsti kelio Benamių invazijai bus neįmanoma. Kad ir kokios paslaptys glūdėtų Laiko Kapuose, jos galiausiai atitektų Hegemonijos priešams. O jei laivynas spėtų sumontuoti tolisvaidį laiku ir Hegemonija mestų visus PAJĖGŲ išteklius tolimam, vienišam kolonijiniam Hiperiono pasauliui ginti, Pasauliniam Tinklui iškiltų mirtina grėsmė sulaukti Benamių antpuolio kurioje nors kitoje perimetro vietoje arba – blogiausiu atveju – galbūt barbarai netgi užgrobtų kurį nors tolisvaidį ir prasiskverbtų į patį Tinklą. Konsulas pamėgino įsivaizduoti tuntuš šarvuotų Benamių, plūstelinių per tolisvaidžių portalus į neapsaugotus šimtų pasaulių miestus.

Pranėręs kiaurai Meinos Gladstoun hologramą konsulas pakėlė stiklą ir nuėjo įsipilti dar vienos porcijos škotiškojo.

– Jūs pasirinktas grįžti į Hiperioną ir drauge su grupe leistis į Šraiko piligriminę kelionę, – sakė senolės Senato pirmininkės atvaizdas; ją spauda mėgo lyginti su Linkolnu, Čerčiliu, Alvaresu-Tempu ar dar kokia nors ikihidžrinių laikų legenda, nelygu, kokia istorinė asmenybė tuo metu buvo madinga. – Tamplieriai siunčia savo medį-laivą „Igdrasilas“, – kalbėjo Gladstoun. – Evakuaciniam specialiosios paskirties būriui nurodyta jį praleisti. Kelyje užtrukęs tris savaites, susitiksime su „Igdrasilu“ Parvatės sistemoje, prieš jam pereinant į kvantinį lygmenį. Kiti šeši Šraiko Bažnyčios parinkti piligrimai jau bus medyje-laive. Mūsų žvalgybinės ataskaitos perša prielaidą, kad bent vienas iš septynių piligrimų yra Benamių agentas. Neturime jokios galimybės... šiuo metu... išsiaiškinti – kuris.

Konsulas nejučia šyptelėjo. Senolei Gladstoun teko imtis daugelio rizikingų veiksmų, be kita ko – ir atsižvelgti į tikimybę, kad šnipas gali būti *jis*, o ji štai perduoda greišviniu ryšiu gyvybiškai svarbią informaciją Benamių agentui. Bet ar tikrai ji perdavė jam kokios nors gyvybiškai svarbios informacijos? Laivyno judėjimą susiekti įmanoma iškart, kai laivai įjungia Hokingo variklius, tad jei konsulas iš tikrųjų būtų šnipas, Senato pirmininkės žinios galėjo būti tik bandymas jį nubaidyti. Konsulo šypsena užgeso, jis gurkštelėjo dar viskio.

– Tarp septynių išrinktųjų piligrimų yra Solas Vaintraubas ir Fedmanas Kasadas, – tarė Meina Gladstoun.

Konsulo veidas dar labiau apniuko. Jis įsistebeilijo į debesėlį skaičių, lyg dulkelytės blykčiojančių aplink senosios moters atvaizdą. Greišvinio ryšio transliacijos buvo likę penkiolika sekundžių.

– Mums reikia jūsų pagalbos, – tarė Meina Gladstoun. – Gyvybiškai svarbu atskleisti Laiko Kapų ir Šraiko paslaptis. Ši pilgriminė kelionė gali būti paskutinė mūsų proga. Jeigu Benamiai užimtų Hiperioną, jų agentą privalu sunaikinti, o Laiko Kapus – hermetiškai uždaryti, bet kokia kaina. Nuo to gali priklausyti visos Hegemonijos likimas.

Transliacija baigėsi, liko tik žybsinčios susitikimo vietos koordinatės.

– Atsakymas bus? – paklausė laivo kompiuteris.

Nors tam reikėjo milžiniško energijos kiekio, laivas buvo pajėgus į nuolatinį begalės greitesnių už šviesą pliūpsnių srautą, siejantį visas žmonijos apgyventas galaktikos dalis, įterpti trumpą koduotą čiurkšlę.

– Ne, – atsakė konsulas ir išėjęs laukan atsišliejo į balkono turėklus. Jau buvo užslinkusi naktis, dangus aptrauktas žemais debesimis. Nespingsojo nė viena žvaigždė. Aklina tamsą miešė tik protarpiais šiaurės pusėje plykstelintis žaibas ir nuo pelkių kylanti blausi fosforescencija. Staiga tą sekundę konsulas labai aiškiai suvokė esąs vienui viena mąstanti būtybė visame bevardžiam pasaulyje. Įsiklausė į sklindančius nuo klampynių priešistorinės nakties garsus, pagalvojo apie rytą, kaip vos prašvitus išskristų EMT „Vikenu“, kaip ištisą dieną mėgautųsi saulėkaita, kaip pietiniuose paparčių miškuose medžiotų stambius gyvūnus, o vakarop grįžtų į laivą, pasitiektų vakarinei gerą kepsnį su šaltu alumi. Konsulas galvojo apie svaigų medžioklės malonumą ir tokią pat svaigią vienatvės teikiamą paguodą: vienatvės, kurią užsitarnavo iškentęs jo daliai Hiperione jau tekusius košmarus ir kankynę.

Hiperionas.

Konsulas įėjo vidun, įtraukė balkoną ir su pirmaisiais stambiais lietaus lašais užsandarino laivą. Įvijais laiptais užkopė į savo miegamąją kajutę viršutiniame smai-galyje. Apskritame kambarėlyje buvo visai tamsu, tik protarpiais plyksčiojo begarsiai žaibai, jų nutviekstos suspindėdavo perregimu stogo kupolu vinguriuojančios lietaus srovelytės. Konsulas nusirengė, išsitiesė ant kieto čiužinio ir įsijungė muzikinį centrą bei išorės garsų įvestį. Klausėsi, kaip audros tūžmastis maišosi su Vagnerio „Valkirijų skrydžio“ šėlsmu. Laivą talžė uraganinis vėjas. Kajutę užtvindė perkūnijos griausmas, perregimas kupolas sužioravo ryškia balta šviesa, palikdamas įspaudus konsulo akių tinklainėje.

Vagneris tikęs klausytis tik per audrą, pagalvojo konsulas. Užsimerkė, bet žaibo tvyksniai skverbėsi ir per nuleistus akių vokus. Jis prisiminė, kaip blykčiojo ledo kristalėliai, vėjo blaškomi tarp gūrančių griuvėsių, išsibarsčiusių ant neaukštų kalvų netoli Laiko Kapų, prisiminė ir dar už juos šaltesnį plieno blizgesį – juo tvieskė protu

neaprėpiamas Šraiko medis, pasišiaušęs metaliniais dygliais. Prisiminė kraupius riksmus naktį, prisiminė ir šimtabriaunių, rubino ir kraujo raudonumo paties Šraiko akių žvilgsnį.

Hiperionas.

Konsulas tylomis paliepė kompiuteriui išjungti visus garsiakalbius, pakėlęs ranką riešu prisidengė akis. Gulėjo ir staiga stojusioje tyloje svarstė, kaip beprotiška būtų grįžti į Hiperioną. Per vienuolika metų, kol jis dirbo konsulu tame atokiame ir mįslingame pasaulyje, paslaptingoji Šraiko Bažnyčia išleido bene dvylika baržų, vežančių piligrimus iš kitų pasaulių, keliauti į Laiko Kapus supančius vėjų košiamus tyrus, plytinčius šiauriau kalnų. Niekas taip ir negrįžo. O tai juk dėjosi ramiais laikais, kai Šraikas dar buvo įkalintas laiko potvynių bei atoslūgių ir niekam nesuprantamų jėgų, kai antientropinių laukų veikimo zona siekė vos kelias dešimtis metrų aplink Laiko Kapus. Ir kai dar nebuvo jokios Benamių įsiveržimo grėsmės.

Konsulas pagalvojo apie Šraiką, laisvai, kur širdis geidžia klajojantį po Hiperioną, apie milijonus planetos čiabuvių ir tūkstančius Hegemonijos piliečių, bejėgių prieš tą padarą, kuriam negaliojo fizikos dėsniai, kuriam vienintelė bendravimo forma buvo mirtis, ir sudrebėjo, nors kajutėje buvo šilta.

Hiperionas.

Naktis ėjo į pabaigą, audra išsikvėpė. Tačiau pirm artėjančios aušros šniokšdama artėjo dar viena. Dviejų šimtų metrų aukštumo plikasėkliai augalai siūbavo ir plakėsi blaškomi smarkaujančio vėjo. Prieš pat brėkšmą juodmedžio spalvos konsulo žvaigždėlaisis atitrūko nuo planetos paviršiaus ir mėlyno plazmos srauto stumiamas prakiurdė tirštėjančius debesis, paskui kilo dar aukščiau, į atvirą kosmosą, ir nuskriejo susitikimo vietos link.

Konsulas atsipeikėjo perdžiūvusia gerkle, kamuojamas specifinio galvos skausmo, apimtas jausmo, kad nebepresimena bene tūkstančio sapnų – visi būdingi pabudimo iš kriogeninės fugos simptomai. Prasimarkstęs atsisėdo žemoje lovoje, vis dar apdujęs nubruožę paskutines jutiklių juosteles, vis dar prikibusias prie odos. Drauge su juo belangėje ovalioje patalpoje buvo du žemaūgiai įgulos klonai ir vienas labai aukštas tamplierius su užmaukšlintu ant galvos gobtuvu. Kaip nuo seno įprasta, vienas iš klonų pasiūlė konsului tradicinę apelsinų sulčių stiklinę. Konsulas ją paėmė, godžiai atsigėrė.

– Medžiui iki Hiperiono liko dvi šviesos minutės, penkios kelionės valandos, – pranešė tamplierius, ir konsulas sumojo, kad su juo kalbantis žmogus yra Hetas Mastenas, tamplierių medžio-laivo kapitonas, Medžio Tikrasis Balsas. Miglotai suvokė ir tai, kad būti pažadintam paties kapitano – didžiulė garbė, bet, vis dar apkvaitęs, dorai neatitokęs po šaltojo miego, nesugebėjo tinkamai jos įvertinti.

– Kiti pabudę jau prieš keletą valandų, – pranešė Hetas Mastenas ir pamėjo klonams palikti juos vienudu. – Visi susirinkę valgomajame priešakinėje platformoje.

– Khrrrh, – sugergždė konsulas ir atsigėrė dar. Tada atsikrenkštė ir pamėgino iš naujo: – Dėkoju, Hetai Mastenai, – sugebėjo pratarti.

Apžvelgęs pailgą, apvaliną patalpą, tamsios žolės kilimą, perregimas sienas, tolydžias, įvijas laikančiąsias sijas iš tvankmedžio medienos, konsulas sumojo esąs vienoje iš mažesnių gyventi pritaikytų laivo sekcijų. Užsi-merkęs pamėgino atkurti prisiminimus apie susitikimą su tamplierių laivu, prieš pat šiam panyrant į kvantinę būseną.

Konsulas prisiminė, kaip priartėjus prie susitikimo vietos tasai kilometro ilgumo medis-laivas pirmą kartą šmėkštelėjo jam prieš akis. Smulkesnės detalės buvo tarsi išskydusios dubliuojančiųjų mechanizmų ir ergų

generuojamuose jėgos laukuose, supančiuose laivą tarsi rūko sfera, bet vainikas ir laja tviskėjo tūkstančiais aiškiai įžiūrimų žiburėlių, kurių šviesa smelkėsi per lapus ir plonasienes gyvenamąsias patalpas, išilgai nesuskaičiuojamų platformų, tiltelių, valdymo denių, laiptų, nišų. Medžio-laivo pagrindą lyg tuntas peraugusių cecidijų buvo aplipusios galybė aptarnavimo ir krovinių sferų, o variklių išmetamos mėlynos ir violetinės juostos driekėsi iš paskos tarytum dešimties kilometrų ilgumo šaknys.

– Kiti jau laukia, – negarsiai pratarė Hetas Mastenas ir linktelėjo žemos sofutės pusėn – ten sukrautas konsulo bagažas jau buvo parengtas atsiversti, vos jam paliepus. Kol tamplierius mėšliai žvelgė į įvijas tvankmedžių sijas, konsulas išsirinko pusiau oficialią vakarui skirtą aprangą: laisvas juodas kelnes, nusvidintus iki blizgesio laivo batus, baltą šilkinę palaidinę, pūstą ties juosmeniu ir alkūnėmis, apykaklės sąsagą su topazu, juodą puspaltį su antpečiais, paženklintais raudonais Hegemonijos režiais, ir minkštą auksinę trikampę skrybėlę. Dalis išlenktos sienos virto veidrodžiu, ir konsulas įsistebeilijo į atspindį: regėjo toli gražu nebe jauną vyrą pusiau oficialia vakarine apranga, gerokai įdegusį saulėje, tik po liūdnomis akimis keistai boluojančiais paakiais. Jis suraukė antakius, linktelėjo ir nusigrėžė.

Hetas Mastenas pamojo, ir konsulas pro sekcijoje prasiplėtusią angą nusekė paskui aukštą, apsiaustu susisupusią figūrą ant aukštyn vedančio tiltelio, kuris palei storos žievės sieną sukosi apie medžio-laivo kamieną ir netrūkus dingo iš akių. Konsulas sustojo, žingtelėjo prie tiltelio krašto ir tuoj pat atsitraukė. Už briaunos žiojėjo šešių šimtų metrų pragarmė – krypties žemyn jausmą kūrė viena šeštoji standartinės gravitacijos, generuojamos medžio pagrinde įkalintų singularumų, – o turėklų nebuvo jokių.

Jie tylomis ėmė kopti aukštyn; įveikę gal trisdešimt metrų ir pusę vienos kamieną apsvyniojusios spiralės vijų, pasuko į šalį, liaunu kabančiu liepteliu perėjo ant penkių metrų pločio šakos. Ja patraukė tolyn nuo kamieno, ten, kur kaitrios Hiperiono saulės nutviekstas žaižaravo lapų tankumynas.

– Mano laivas jau iškeltas iš saugyklos? – paklausė konsulas.

– Aprūpintas degalais ir paruoštas, laukia vienuoliktojoje sferoje, – atsakė Hetas Mastenas. Jie įžengė į kamieno šešėlį, juoduose lopiniuose tarp tamsių lapų nėrinių sumirkčiojo žvaigždės. – Kiti piligrimai sutiko leisti į planetą jūsų laivu, jei tik bus gautas PAJĖGŲ vyresnybės sutikimas, – pridūrė tamplierius.

Konsulas pasitrynė akis, liko tik apgailėstauti, kad negavo daugiau laiko atitokti po šaltų kriogeninės fugos gniaužtų.

– Buvot užmezgę ryšį su specialiosios paskirties būriu?

– Taip, žinoma, mūsų paprašė prisistatyti iškart, vos išnirome iš kvantinio šuolio. Hegemonijos karo laivas mus... lydi... dabar, šią akimirką. – Hetas Mastenas pamojo dangaus lopinėlio virš galvos pusėn.

Konsulas prisimerkęs pažvelgė aukštyn, bet kaip tik tą akimirką viršutinių šakų pakopos išniro iš medžio-laivo kamieno šešėlio, ir ištisi akrai lajos sužaižaravo visomis saulėtekio spalvomis. Net ramiuose, šešėliuotuose sklypeliuose jaukiai įsitaisę tūnojo švytintys paukščiai, primenantys japoniškus žibintus, sukabintus viršum apšviestų takų, švytinčių vijoklių-siūbuoklių ir kabančių tviskančių tiltelių, o lapų labirintuose vilnijo spindintys Maui-Sandoros voratinkliai, žybsėdami sudėtingus kodus šmaižiojo Senosios Žemės jonvabaliai, taip sėkmingai įsiliejantys į žvaigždynus, kad būtų apgavę net labiausiai patyrusio kosmoso keliautojo akį.

Hetas Mastenas įlipo į lifto krepšį, pakabintą ant siūlinių anglies kristalų lyno, kurio galas pradingo kažkur medžio tankmėje gerus tris šimtus metrų virš galvų. Konsulas nusekė jam iš paskos, ir abu be garso čiūžtelėjo aukštyn. Konsulas atkreipė dėmesį į akis badančią tuštumą: ant tiltelių, sekcijose ir platformose nebuvo matyti nė gyvos dvasios, išskyrus vieną kitą tamplierių ir mažaūgį jų dublikatą – igulos narį. Jis prisiminė nematęs kitų keleivių ir anksčiau, vos atskridęs, kai teko paskubomis ruoštis šaltajam miegui, bet manė žinąs ir priežastį: laiko iki kvantinio šuolio buvo likę visai nedaug, tad visi keleiviai, jo spėjimu, turėjo būti saugiai įsitaisę fugos gultuose. Tačiau dabar medis-laivas skriejo gerokai mažesniu už reliatyvistinį greičiu, ir jo šakos turėjo būti aptūptos akis išsproginusių keleivių. Konsulas balsu nusistebėjo tamplieriui.

– Jūs šeši – vieninteliai mūsų keleiviai, – paaiškino Hetas Mastenas. Krepšys sustojo lajos tirštumoje, ir medžio-laivo kapitonas pirmas žengė aukštyn mediniu, gerokai per ilgą nučiurusiu eskalatoriumi.

Konsulas žioptelėjo iš nuostabos. Tamplierių medžiu-laivu paprastai skrisdavo nuo dviejų iki penkių tūkstančių keleivių; be jokios abejonės, tokie laivai buvo geidžiamiausias transportas keliauti tarp žvaigždžių. Medžiai-laivai retai sukaupdavo daugiau nei keturis ar penkis laiko delsties mėnesius, skraidydami nedideliais atstumais vaizdinguose galaktikos plotuose, kur žvaigždžių sistemas vieną nuo kitos skiria nedaug šviesmečių, tad piningingi keleiviai į fugos būseną būdavo panardinami neilgam – tik tiek, kiek būtina. Kelionė medžiu-laivu į Hiperioną ir atgal, Tinklo laiku trunkanti šešerius metus, ir dar be turtingų keleivių, taigi, ir be jokio uždarbio – tamplieriams tai būtų ištis skausmingas finansinis nuostolis.

Tik pavėluotai konsulas sumojo, kad medis-laivas idealiai tinka neišvengiamai evakuacijai, o visas išlaidas galiausiai padengs Hegemonija. Vis dėlto, kaip puikiai žinojo, siūsdama tokių gražų, tokių lengvai pažeidžiamą laivą kaip „Igdrasilas“ – vieną iš vos penkių turimų – į karo zoną, Tamplierių brolija smarkiai rizikavo.

– Jūsų bendražygiai piligrimai, – paskelbė Hetas Mastenas, abiem su konsulu išnirus ant erdvios platformos, kur jau laukė grupelė žmonių, susėdusių viename ilgo medinio stalo gale. Viršum jų kibirkščiaavo žvaigždės, protarpiais pasislenkančios, kai medis-laivas vingiuodamas pasviravo tai į vieną, tai į kitą pusę, o iš visų pusių supo išgaubtos sienos – tirštos lajos sfera, tarytum žalia kokio milžiniško vaisiaus žievelė. Kitiems penkiems nė nepėjus atsistoti praleisti Heto Masteno į jo vietą stalugalyje, konsulas išsyk susigaudė atsidūręs kapitono platformoje-valgomajame. Tuščia kėdė kapitono kairėje, matyt, laukė jo paties.

Visiems susėdus ir nutykus, Hetas Mastenas oficialiai supažindino keliautojus. Nors asmeniškai konsulas nė su vienu nebuvo susidūręs, keletas pavardžių rodėsi pažįstamos, ir jis, pasitelkęs ilgametę diplomato patirtį, iškart tvarkingai susidėliojo tapatybes ir savo pirmuosius įspūdžius.

Konsului iš kairės sėdėjo tėvas Lenaras Hoitas, senovinės krikščionių sektos, vadinamos katalikais, kunigas. Akimirką konsulas neperprato, ką reiškia juodi drabužiai ir balta pakaklinė, bet tuojau prisiminė Šv. Pranciškaus ligoninę Hebrone, kur beveik prieš keturis standartinius dešimtmečius jam teko gydytis alkoholinę traumą po katastrofiškai pasibaigusio pirmojo diplomatinio paskyrimo. Vos išgirdęs Hoito pavardę, jis prisiminė ir kitą kunigą, pradingusį Hiperione maždaug įpusėjęs jo kadencijai ten.

Lenaras Hoitas, konsulo supratimu, buvo dar jaunas – maždaug trisdešimties su trupučiu, ne daugiau, – bet pažiūrėti atrodė, kad ne tokioje tolimoje praeityje kažkas jį siaubingai susendino. Konsulas žvelgė į perkarusį veidą, aštrius skruostikaulius, aptemptus išgeltusia oda, dideles, bet giliai šešėliuotose akiduobėse prasmegusias akis, plonas lūpas, kurių kampučiai dėl nuolatinio raumenų trūkčiojimo vis tįso žemyn – tokios išraiškos nė cinišku vypsniu nepavadinsi, galvą, veikiaut nutvilkytą jonizuojančiosios spinduliuotės nei natūraliai praplikusią viršum kaktos – ir jam rodėsi, kad žvelgia į žmogų, pasiligojusį jau daugelį metų. Vis dėlto konsulą nustebino po ta slepiamo skausmo kauke užsilikęs fizinis jauno vaikinio, tebegyvuojančio suaugusiame vyre, aidas: apskrito veido, glotnios odos, švelnios lūpų linijos – visko, kas priklausė jaunesniam, sveikesniam, ne tokiam ciniškam Lenarui Hoitui – vos įžiūrimi likučiai.